

Forfatter: Houstrup, Jens Christian

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1837/1892)

Citation: Houstrup, Jens Christian : "BREV TIL: Mynster, Christian Ludvig Nicolai FRA: Houstrup, Jens Christian (1837/1892)", i *Breve fra og til C. Hostrup*, Gyldendalske Boghandels Forlag, s. 34. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001987109-000-shoot-L0019871090000011.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Breve fra og til C. Hostrup

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

C. Hostrup til L. Mynster.
Uden Datum.

Hvorfor kan jeg aldrig blive forelsket? Jeg har nu dog naaet en antagelig Alder, jeg har mere end nok af Kjød og Blod, og jeg har vel ogsaa ligesaa megen Følelse, som de fleste Forelskede. s. 35Og dog er jeg aldrig engang kommen saa vidt, at jeg har faaet lavet mig en Smule Kvinde-Ideal at sværme for. Blot enkelte Sommeraftener, naar jeg har gaaet alene i en Skov o. s. v., har jeg følt ubestemte Længsler, som jeg maatte antage for Amors præexistentielle Rørelser ; jeg har uvilkaarlig maattet trykke Haanden mod Hjertet og sukke. Men naar jeg saa kom ud til Stranden og Aftenrøden, da følte jeg, at min Længsel havde et andet Maal, da vilde jeg blot blive siddende paa min Steen ude i Vandet og høre paa den tungsindige Skvulpen og stirre ind i den røde Evighed og svinde hen i den stille Aftenluft. Kun en eneste Aften har jeg været lidt forelsket, det var en Maaned, før jeg blev Student. Det var den første Gang, jeg følte, at jeg var bleven voksen, skjøndt jeg var 19½ Aar. En heel Mængde herkuliske Planer og søde Forhaabninger holdt mig vaagen den halve Nat; først spadserede jeg saa længe forbi hendes Huus, til ethvert Lys deri var slukket, og siden gik jeg hjem og lagde mig i mit Vindue og saae paa Maanen; det var ogsaa første Gang, jeg forstod dens Physiognomi.

Senere har jeg været velvillig stemt mod flere unge Piger, meest fordi de har holdt af mine Søstre; jeg har vel ogsaa somme Tider gjort flaut Cour (som jeg bag efter inderlig har fortrudt), men Eros har aldrig villet ride mig med sin Piil. Jeg veed nok, jeg mangler Sands for Formskjønhed; Fru Heiberg forekommer mig langt smukkere end s. 36Madam Holst; det sidste Portræt af Luther, der hang hos Reitzel, meget smukkere end Thorvaldsens — eller nogensomhelst Venus. Arentzen siger, at jeg, naar jeg taler med Folk, altid hænger ved deres Øjne; saa meget er vist, at det er det eneste, jeg klart kan erindre af deres Udvortes.

Anledningen til denne Dagbogshistorie er følgende: Jeg fik i Aftes fat paa nogle erotiske Digte af Goethe og læste dem med samme Fornemmelse som alle erotiske Digte. Uagtet jeg nok kan erkjende deres Fortræffelighed, kan jeg dog ikke rigtig komme ind i dem som i anden Lyrik, som Schack Staffeldts — Ewalds: «Til Sjælen» — o.s.v. ; det er som Rejsebeskrivelser om et fremmed Land. Saa det er dog fatalt!

«Er jeg en Sanger, (NB. jeg tilstaar en grumme liden) saa bør jeg jo vide
Kjærligheds smigrende Lyst,
Alt, hvad et Hjerte kan rumme og lide,
Burde jo tolke min Røst.»

Men alvorlig talt, troer du, jeg har den uheldige Beskaffenhed, at jeg aldrig kan blive forelsket? — En saa menneskelig Lyst og Smerte vilde jeg nødig vide mig lukket for. — Jeg bliver altid rørt over det Ord: menneskelig (ταλαιπωρος έγω άνθρωπος). Havde jeg Lenaus Faust, skulde du faae nok et Citat.

C. H.